

Arrest

nr. 178 482 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 28 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 februari 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DUCHATEAU, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 8 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 22 februari 2011 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

Op 24 maart 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 26 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 7 december 2011 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

Op 8 juni 2013 wordt ten opzichte van verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

Op 30 september 2013 dient verzoeker een derde aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 28 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.09.2013 werd ingediend door:

B., A. (R.R.: xxx)

nationaliteit: Marokko

geboren te S.A. op (...)1980

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2006 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 22.02.2011, op 07.12.2011 en op 08.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene haalt aan dat hij geen enkele band meer zou hebben met zijn herkomstland en dat hij aldaar geen enkele opvang zou kunnen genieten. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene hier niet de nodige bewijzen kan van voorleggen. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen enkel gevaar zou vormen voor de openbare veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer – nl. dat hij zijn volledige privé- en sociaal leven in België zou hebben uitgebouwd, dat hij geïntegreerd zou zijn, dat hij Nederlands spreekt, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij hier een volledige kennissenkring zou hebben, dat werkbereid zou zijn, dat hij zijn huurovereenkomst voorlegt en dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...).”

Op 28 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…) Aan de heer

Naam, voornaam: B., A.

geboortedatum: (….)1980 geboorteplaats: S.A. nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 08.06.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

X 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, aan hem betekend op 08.06.2013

Betrokkene heeft na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 30.09 2013 (…).”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“Exceptie van onontvankelijkheid voor wat betreft het inreisverbod (bijlage 13sexies)

Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift zowel de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 28.10.2013 als de beslissing tot inreisverbod (bijlage 13sexies) van dezelfde datum aan.

Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verweerder stelt vast dat verzoekende partij de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis eerst vermeld heeft in het verzoekschrift, alsook dat de kritiek in het inleidend verzoekschrift in hoofdzaak tegen voormelde onontvankelijkheidsbeslissing is gericht. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing tot inreisverbod.”

3.2. Ter zitting stelt de verzoekende partij dat voor haar de belangrijkste beslissing de eerste bestreden beslissing is, met name de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.3. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. Het inreisverbod is geen vervolgbeslissing van de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en verwijst daar ook niet naar. Het bestuur gaf verzoeker een inreisverbod, evenwel precies om die redenen die vermeld staan in de motivering van dit inreisverbod, met name omdat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting voldaan heeft nadat hem voorheen een eerder bevel om het grondgebied te verlaten werden gegeven en artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt niet de inhoud van de tweede bestreden beslissing.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de beslissing van 18 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en het inreisverbod.

Er wordt herhaald dat, wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, in de regel alleen het beroep ontvankelijk wordt verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift.

Ter zitting geeft de verzoekende partij uitdrukkelijk aan dat de beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de belangrijkste beslissing is. De Raad wijst er op dat de termijn van het inreisverbod binnenkort verstrijkt, met name in februari 2017.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, die de verzoekende partij als belangrijkste beslissing beschouwt.

4. Onderzoek van het beroep

Gezien het beroep enkel ontvankelijk is ten opzichte van de eerste bestreden beslissing, wordt enkel het middel onderzocht gericht tegen deze beslissing.

4.1. In een enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoeker het volgende aan:

“Grievens tegen de bestreden beslissing

Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Uiteenzetting:

1. Buitengewone omstandigheid

Het komt inderdaad uit de tekst van artikel 9bis van de Verblijfswet naar voren dat de vreemdeling buitengewone omstandigheden dient voor te leggen die rechtvaardigen waarom de aanvraag voor een machtiging tot verblijf wordt ingediend in België en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling een vast verblijf heeft.

De bestreden beslissing voert aan dat het gegeven dat verzoeker langdurig in België verblijft onmogelijk kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

“Betrokkene beweert alhier sinds 2006 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 22.02.2011, op 07.12.2011 en op 08.06.2013 een

bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist over het bestaan van buitengewone omstandigheden op het ogenblik van het nemen van de beslissing over de aanvraag.

De bestreden beslissing haalt het illegale verblijf aan van verzoeker en het feit dat verzoeker aan die illegaliteit niets heeft gedaan, meer bepaald niet alles in het werk heeft gesteld om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen.

Uiteraard dient voor de ontvankelijkheid, nl. het aantonen van buitengewone omstandigheden, gekeken te worden naar de omstandigheid waarin verzoeker zich bevindt op het moment van de beslissing over de aanvraag.

Hierbij het verleden aanhalen m.b.t. het verblijf van verzoeker is geen element dat in rekening moet worden gebracht in de beoordeling van de buitengewone omstandigheid waarin verzoeker zich bevindt.

Wel van belang is dat verzoeker in concreto kan aantonen wat hem kan rechtvaardigen de aanvraag tot humanitaire regularisatie in België te kunnen indienen.

De bestreden beslissing vermeldt hieromtrent het volgende.

“Betrokkene haalt aan dat hij geen enkele band meer zou hebben met zijn herkomstland en dat hij aldaar geen enkele opvang zou kunnen genieten. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene hier niet de nodige bewijzen kan van voorleggen. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relatie in het land van herkomst.”

Een buitengewone omstandigheid kan niet worden beschouwd als overmacht, doch betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (R.v.St. 28 juni 2002, nr. 108.561, TVR 2003, N° 4).

Het is bovendien geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene ‘onvoorzienbaar’ is en dat de buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk gerepatriëerd kan worden (R.v.St. 3 oktober 2001, nr. 99.424, RDE 2001, N° 115).

De concrete feiten in onderhavig geval maken het voor verzoeker wel degelijk bijzonder moeilijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker verblijft vanaf 2006 op het Belgisch grondgebied. Verzoeker kan wegens zijn langdurig verblijf in België en het ontbreken van enige band met zijn herkomstland niet terugkeren naar zijn herkomstland, ook niet tijdelijk.

Verzoeker heeft geen enkele opvang in zijn land van herkomst. Hij is daarentegen duurzaam verankerd in België waar verzoeker zijn volledige privé- en sociaal leven heeft uitgebouwd, hetgeen ook blijkt uit het verzoekschrift dd. 30.09.2013 nopens de gegrondheid.

Verzoeker heeft dan ook geen enkele band meer met zijn thuisland. Hij leeft in België en heeft geen opvang in zijn land van herkomst, getuige ook de bij het initieel verzoekschrift dd. 30.09.2013 bijgevoegde bewijzen inzake aanwezigheid in België (doktersattesten, huurovereenkomst, aankoopbewijzen), bewijzen van sociale relaties en attesten Nederlandse lessen.

Gedurende zijn langdurig verblijf in België heeft verzoeker zich geïntegreerd: hij spreekt Nederlands, heeft hier een volledige kennissenkring uitgebouwd, en is ook werkbereid.

Per aangetekend schrijven dd. 25.10.2013 naar de Dienst Vreemdelingenzaken, Dienst Humanitaire Regularisaties – 9bis, werden nog bijkomende stukken gevoegd, in hoofdzake een attest dat aantoonde dat verzoeker vrijwilligerswerk heeft gedaan bij Samenlevingsopbouw Antwerpen-Noord.

Het is aldus wel degelijk duidelijk dat verzoeker geen enkele band heeft met zijn land van herkomst, nu hij reeds 8 jaar in België verblijft en de bij de initiële aanvraag bijgevoegde attesten dit absoluut realistisch maken.

Het is dan ook menonwaardig verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst waar hij geen enkele bestaansreden heeft en waar hij geen menswaardig leven kan leiden.

Verzoeker toont aldus wel aan dat het onmogelijk, minsten bijzonder moeilijk is, om de aanvraag tot humanitaire regularisatie in zijn land van herkomst in te dienen.”

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doordat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet zou mogen worden verwezen naar het eerdere illegaal verblijf van de verzoekende partij. De verzoekende partij houdt voor dat zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland, gelet op het ontbreken van enige band met dit land.

De verzoekende partij haar beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Uit de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet dienstig naar haar illegaal verblijf in het Rijk mag verwijzen, gelet op het feit dat het bestaan van buitengewone omstandigheden dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich bij haar aanvraag heeft beroepen op haar langdurig verblijf in België als buitengewone omstandigheid.

Bijgevolg vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht oordelen dat het langdurig verblijf voortspuit uit het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en zich aldus bewust in illegaal verblijf heeft genesteld.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij haar langdurig verblijf zelf in de hand heeft gewerkt, door geen gevolg te geven aan de op haar rustende terugkeerverplichting, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht geoordeeld dat dit elementen onmogelijk als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

De verzoekende partij voert verder nog aan dat zij geen enkele band meer heeft met haar thuisland.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat dienaangaande door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uitdrukkelijk als volgt werd gemotiveerd:

“Betrokkene haalt aan dat hij geen enkele band meer zou hebben met zijn herkomstland en dat hij aldaar geen enkele opvang zou kunnen genieten. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene hier niet de nodige bewijzen kan van voorleggen. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing

in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Verweerder wijst er nog op dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

Zie in die zin:

“De Raad wijst er evenwel op dat, waar de verzoekende partij de bewijslast schijnt om te keren, het aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, in casu dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen.” (R.v.V. nr. 101 855 van 26 april 2013)

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door verzoekers betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat verzoekers naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre verzoeker met de „integratie “ ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009)

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en bekritiseert de motieven van de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

4.3.2. Vooraleer in de bestreden beslissing te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag van 30 september 2013 worden volgende elementen aangehaald wat betreft de ontvankelijkheid van aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- een buitengewone omstandigheid kan niet beschouwd worden als overmacht maar betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen;
- het is geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is en de buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van betrokkene zelf, op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk gerepatriëerd kan worden;
- de concrete feiten maken het voor verzoeker bijzonder moeilijk om terug te keren naar zijn land van herkomst;
- verzoeker verblijft sinds 2006 op Belgisch grondgebied. Wegens zijn langdurig verblijf hier en het ontbreken van enige band met zijn herkomstland kan hij niet terugkeren naar zijn herkomstland, ook niet tijdelijk;
- verzoeker heeft geen enkele opvang in zijn land van herkomst;
- verzoeker is duurzaam verankerd in België.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

4.3.3. In het middel voert verzoeker aan dat beslist wordt over het bestaan van buitengewone omstandigheden op het ogenblik van het nemen van de beslissing en dat het verblijfsverleden van verzoeker geen element is dat in dit verband in rekening moet worden gebracht, enkel wat verzoeker *in concreto* heeft aangebracht om de aanvraag in België in te dienen is volgens hem van belang. Verzoeker stelt dat volgende concrete feiten het voor hem bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst: hij verblijft sinds 2006 in België, hij heeft geen banden meer met zijn land van herkomst waardoor hij er niet naar kan terugkeren, ook niet tijdelijk, hij heeft daar geen enkele opvang. Daarentegen is hij duurzaam verankerd in België, heeft hij hier een sociaal en privéleven opgebouwd, wat blijkt uit de elementen aangehaald in het kader van de gegrondheid. Het ontbreken van enige band met zijn thuisland en het ontbreken van opvang aldaar, blijkt uit de bij zijn aanvraag gevoegde bewijzen inzake aanwezigheid in België. Verzoeker is hier geïntegreerd. Het is duidelijk dat hij geen enkele band met Marokko meer heeft. Het is menonwaardig om verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst waar hij geen bestaansredenen heeft en geen menswaardig leven kan leiden.

4.3.4. Er wordt vastgesteld dat verzoeker zich in het verzoekschrift hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van de elementen uit zijn aanvraag van 30 september 2013. Het louter herhalen van elementen uit de aanvraag, zonder in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing die hierop een antwoord vormen, toont niet aan dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

4.3.5. Waar verzoeker aanvoert dat de buitengewone omstandigheden moeten worden bekeken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en verzoekers verleden er niet toe doet, wordt opgemerkt dat het verzoeker zelf is die in zijn aanvraag naar het 'verleden' verwijst, met name naar het feit dat hij hier al sinds 2006 verblijft. Het steunt niet op een foutieve feitenvinding en het is niet kennelijk onredelijk dat het bestuur, in antwoord op dit argument, erop wijst dat dit verblijf illegaal was en dat aan verzoeker reeds verscheidene keren een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, zodat dit langdurig verblijf, ontstaan omdat verzoeker geen gevolg gaf aan deze bevelen, *in casu* niet kan worden aangenomen als buitengewone omstandigheid.

4.3.6. Verzoeker herhaalt dat hij, door dit langdurig verblijf en door het ontbreken van een band met Marokko en door het feit dat hij daar geen opvang meer heeft, er niet naar terug kan om daar de aanvraag in te dienen.

Zoals gezegd betreft dit een loutere herhaling van zijn aanvraag, waarover in de bestreden beslissing werd geargumenteed als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat hij geen enkele band meer zou hebben met zijn herkomstland en dat hij aldaar geen enkele opvang zou kunnen genieten. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene hier niet de nodige bewijzen kan van voorleggen. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”

Verzoeker toont niet aan dat deze motieven foutief zijn of kennelijk onredelijk. Het is niet onredelijk van het bestuur om te stellen dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoeker die 25 jaar in Marokko verbleven heeft, daar geen enkele banden meer zou hebben en dat zijn korter verblijf in België en zijn banden hier zwaarder zouden wegen dan zijn relaties in het land van herkomst.

4.3.7. Waar verzoeker wijst op zijn integratie, moet worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing over de elementen van integratie het volgende wordt gesteld:

“De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer – nl. dat hij zijn volledige privé- en sociaal leven in België zou hebben uitgebouwd, dat hij geïntegreerd zou zijn, dat hij Nederlands spreekt, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij hier een volledige kennissenkring zou hebben, dat werkbereid zou zijn, dat hij zijn huurovereenkomst voorlegt en dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Verzoeker betwist niet dat de beslissing genomen werd in het kader van de ontvankelijkheidsfase en dat de gegrondheid van zijn aanvraag nog niet aan de orde was. Tevens toont verzoeker in het verzoekschrift niet aan dat de elementen van integratie het voor hem onmogelijk zouden maken om tijdelijk naar Marokko terug te keren (waar hij gedurende 25 jaar gewoond heeft, zoals wordt vermeld in de bestreden beslissing).

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat, waar verzoeker verwijst naar een aangetekend schrijven van 25 oktober 2013 met bijkomende stukken, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze aangetekend werden verzonden op 29 oktober 2013, zijnde na het nemen van de bestreden beslissing op 28 oktober 2013. Ten overvloede wordt erop gewezen dat deze stukken verzoekers integratie betreffen (vrijwilligerswerk), die zoals vermeld wordt in de bestreden beslissing, nog niet aan de orde is en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

4.3.8. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET